

Sygn. akt VI W 988/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w R. Ś. VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Adrianna Saganty - Robaszkiewicz

Protokolant sekretarz sądowy Katarzyna Szulc-Pietrowska

w obecności przedstawiciela Komendy Miejskiej Policji w R. -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 grudnia 2014 r., 2 marca 2015 r., 22 kwietnia 2015 r. oraz 3 czerwca 2015 r. sprawy

A. M. (M.), syna R. i A. z domu M.,

urodzonego (...) w R.,

obwinionego o to, że:

w dniu 18 sierpnia 2014 roku, około godziny 07:30 w R. na ulicy (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu, wynoszącym 0,11 mg/dm³, kierował samochodem m-ki O. o nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 kw

1. uznaje obwinionego A. M. za winnego tego, że w dniu 18 sierpnia 2014 roku, około godziny 07:30 w R. na ulicy (...), będąc

w stanie po użyciu alkoholu, wynoszącym 0,11 mg/dm³, kierował samochodem m-ki O. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. wykroczenia z art. 87 § 1 kw i za to na mocy art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych;

2. na mocy art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) miesięcy;

3. na mocy art. 29 § 4 kw na poczet wyżej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 18 lutego 2015 r.;

4. na podstawie art. 118 § 1 kpw i § 1 pkt 1 i § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach

w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 986,30 (dziewięciuset osiemdziesięciu sześciu złotych trzydziestu groszy) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia oraz kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej.

Sygn. akt VI W 988/14

UZASADNIENIE

W dniu 18 sierpnia 2014 r. około godziny 07:30 w R. na ul. (...) obwiniony A. M. prowadził samochód osobowy marki O. o numerze rejestracyjnym (...), za którego kierownicę wsiadł około godz. 7:25. Został zatrzymany do kontroli drogowej przez patrol (...) K. w R. w osobach post. K. K. i sierż. D. S.. Został on przebadany urządzeniem A.-Sensor IV na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 07:35 dało wynik pozytywny – 0,11 mg/dm³, drugie badanie o godzinie 07:52 dało wynik 0,07 mg/dm³.

Obwiniony około 5 minut przed zatrzymaniem do kontroli, zanim wsiadł za kierownicę, wypalił papierosa, po czym wziął do ust cukierek typu (...). Po około 30 sekundach od uruchomienia samochodu użył spryskiwaczy do szyb.

W tym samym dniu zostało zatrzymane obwinionemu prawo jazdy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego A. M. (k. 7-8, 29), zeznań świadka K. K. (k. 9, 36), zeznań świadka D. S. (k. 37), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 4), świadectwa wzorcowania analizatora wydechu (k. 5, 26), instrukcja obsługi urządzenia A. I. (k. 42-52), opinia (...) w K. Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii S. – Lekarskiej (k. 64-66), notatki urzędowej (k. 3, 12).

W postępowaniu wyjaśniającym A. M. nie przyznał się do popełnienia stawianego mu zarzutu (k. 7-8).

Obwiniony przyznał, iż faktycznie w dniu poprzedzającym kontrolę drogową w godzinach 18:00 do 21:00 spożył 2 litry piwa. W dniu 18 sierpnia 2014 r. zanim ruszył samochodem wypalił papierosa. Było to około 5 minut przed kontrolą drogową. Po wypaleniu papierosa włożył do ust cukierek wykrztuśny o smaku mięty. Dalej obwiniony wyjaśnił, że w czasie jazdy samochodem używał spryskiwacza do szyb. Obwiniony podkreślił, że w jego ocenie wyżej opisane okoliczności miały wpływ na wynik badania, który z pewnością nie był prawidłowy, gdyż po około dwóch litrach piwa spożytego na 10 godzin przed badaniem nie powinno być już śladu alkoholu w organizmie.

Swoje stanowisko obwiniony podtrzymał również na etapie postępowania sądowego (k. 29).

Nadto dodał, że przed samym dmuchnięciem przy trzecim badaniu, będącym jednocześnie pierwszym badaniem przy użyciu urządzenia A., policjanci zauważyli, że ma cukierek w ustach i kazali mu go wypluć. Obwiniony wyjaśnił również, że nikt z rodziny, z którą w dniu kontroli jechał samochodem, nie widział jak tego dnia palił papierosa przed samochodem. Jak skończył palić papierosa była może 7:25. Zaczekał około minuty i zeszła jego rodzina. Od ruszenia do zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji upłynęły 3-4 minut. Spryskiwacza do szyb użył od razu jak ruszył samochodem, było to może po upływie 30 sekund.

Obwiniony wyjaśnił, że nie uprzedzał funkcjonariuszy Policji, że użył spryskiwacza do szyb i wypalił papierosa, ponieważ świadomość, że ma to wpływ na wynik badania ma dopiero po całej sytuacji. Obwiniony wyjaśnił bowiem, że z uwagi na wynik badania zainteresował się tą sprawą i znalazł w internecie zarządzenie Komendanta Głównego Policji przedstawiające jak ma się odbywać kontrola trzeźwości. Stąd obwiniony dowiedział się, że nie należy przeprowadzać badania przed upływem 15 minut od chwili zakończenia spożywania alkoholu bądź palenia papierosa. Nadto, obwiniony wyjaśnił, że w kolejnym zarządzeniu które znalazł z dnia 21 czerwca 2011 r., zmieniającym poprzednie zarządzenie, przeczytał, że w przypadku gdy wynik drugiego badania wynosi poniżej 0,1 mg a powyżej 0,00 mg należy niezwłocznie przeprowadzić trzecie badanie, którego w niniejszej sprawie zabrakło. Skoro zaś badanie obwinionego nie zostało przeprowadzone zgodnie ze wspomnianymi przez obwinionego zarządzeniami to wynik tego badania można podważyć.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, albowiem w zakresie odnoszącym się do ustaleń faktycznych brak było podstaw do ich kwestionowania, zaś wyjaśnienia obwinionego w szczególności w zakresie okoliczności zatrzymania

przez funkcjonariuszy Policji do rutynowej kontroli drogowej, a także sposobu przeprowadzenia tej kontroli korelowały z zeznaniami świadka K. K. i treścią protokołu badania stanu trzeźwości.

Świadek K. K., funkcjonariusz Policji, w toku postępowania wyjaśniającego zeznał bowiem, że po zatrzymaniu obwinionego poddał go badaniu urządzeniem kontrolno – pomiarowym typu A. w celu określenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Kiedy okazało się, że obwiniony w wydychanym powietrzu posiada alkohol poprosił go o wyjście z pojazdu i po odejściu od samochodu poddał go ponownemu badaniu tym urządzeniem. Kolejny raz wykazało ono obecność alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu. W związku z tym obwinionego poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A.. Urządzenie to po przeprowadzonym badaniu wykazało po raz pierwszy 0,11mg alkoholu na dm³ wydychanego powietrza. Po drugim badaniu przeprowadzonym po 15 minutach wykazało 0,07 mg alkoholu w dm³ wydychanego powietrza. Świadek zeznał, że obwiniony przed badaniem miał w ustach cukierek, który kazał mu wyjąć. Obwiniony nic nie wspominał, że palił przed samą kontrolą tytoń. Mówił natomiast, że spożył w dniu poprzednim 2 litry piwa jasnego. Świadek dodał przy tym, że kontrola ta przebiegała bez najmniejszego problemu, zaś obwiniony nie miał żadnych obiekcji co do jej przeprowadzenia (k. 9).

W toku postępowania sądowego świadek K. K. podtrzymał swoje zeznania (k. 36).

Sąd uznał za wiarygodne, przekonujące i szczerze zeznania ww. funkcjonariusza Policji co do przebiegu zdarzenia i podejmowanych przez niego na miejscu zdarzenia czynności. Zeznania świadka K. K. korespondowały nadto z treścią zawartych w aktach sprawy dokumentów w postaci notatki urzędowej oraz protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, które Sąd uznał za autentyczne i niebudzące wątpliwości.

W konsekwencji Sąd uznał, iż zeznania ww. świadka mogą stanowić stabilną i pewną podstawę dla dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Z kolei świadek D. S. zeznał, że nie pamięta tej kontroli drogowej dlatego nie wie czy obwiniony sygnalizował, że wypalił papierosa lub użył spryskiwacza do szyb. Jednakże świadek w swoich zeznaniach przedstawił przebieg rutynowej kontroli stanu trzeźwości przy użyciu urządzenia A. i A. (k. 37).

Fakt, iż świadek D. S. nie pamiętał szczegółów przeprowadzania tej konkretnej kontroli wynika w ocenie Sądu niewątpliwie z powtarzalności i wielokrotności przeprowadzanych przez świadków identycznych czynności związanych z obowiązkami wykonywanymi w ramach pełnionej przez nich służby, a nadto z upływu czasu.

Obwiniony nie przyznając się do popełnienia zarzucanego czynu, przy braku kwestionowania faktu spożywania alkoholu w dniu poprzedzającym kontrolę, podnosił, iż w jego ocenie wpływ na wynik badania miało wypalenie papierosa 5 minut przed zatrzymaniem do kontroli stanu trzeźwości, spożycie cukierka eukaliptusowego po wypaleniu papierosa, a przed dokonaniem pomiaru zawartości alkoholu oraz użycie spryskiwacza do szyb tuż po rozpoczęciu jazdy samochodem (obwiniony został zatrzymany do kontroli po około 5 min jazdy samochodem).

Dodatkowo obwiniony podnosił, że zgodnie z § 3 ust. 4 zarządzenia nr 496 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu, w brzmieniu wprowadzonym zarządzeniem Komendanta Głównego Policji nr 738 z dnia 21 czerwca 2011 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu, w przypadku uzyskania w pierwszym pomiarze, o którym mowa w ust. 2 zarządzenia, wyniku równego lub większego od 0,1 mg/dm³, a w drugim - wyniku ponad

0,00 mg/dm³, ale poniżej 0,1 mg/dm³, należy niezwłocznie dokonać trzeciego pomiaru tym samym urządzeniem. Gdy wynik trzeciego pomiaru wyniesie 0,00 mg/dm³ lub powyżej

0,00 mg/dm³ zachodzi uzasadnione podejrzenie, że badany w chwili kierowania pojazdem znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

Z kolei zgodnie z treścią § 4 ww. zarządzenia z dnia 25 maja 2004 r. Badania urządzeniami elektronicznymi nie należy przeprowadzać przed upływem 15 minut od chwili zakończenia spożywania alkoholu lub palenia tytoniu przez badanego.

Odnośnie do podnoszonych przez obwinionego kwestii Sąd miał na uwadze, iż istotnie w sprawie nie dokonano trzeciego badania przy użyciu urządzenia typu A.. Powyższemu nie zaprzeczyli funkcjonariusze Policji, przeprowadzający przedmiotową kontrolę. Nie potrafili przy tym wyjaśnić przyczyn nie wykonania trzeciego pomiaru.

Jednocześnie funkcjonariusz Policji K. K. zeznał, że palenie tytoniu może mieć wpływ na wynik badania, może go zawyżać. Świadek dodał przy tym, że jeżeli prawdą jest to co powiedział obwiniony, że wypalił papierosa na 5 minut przed badaniem, mogło mieć to wpływ na wynik, jednakże nie wie w jakiej wysokości. Według wiedzy świadka cukierki raczej nie mają wpływu na wynik badania. Dalej świadek zeznał, że jeżeli obwiniony użył spryskiwacza do szyb przed badaniem mogło mieć to wpływ na wynik badania urządzeniem A., ale już na pewno nie na wynik badania urządzeniem A. ponieważ obwiniony nie jest już wtedy

w swoim pojeździe. Świadek zeznał również, że jeżeli ktoś np. palił papierosa albo płukał usta to w przypadku gdy pierwszy wynik wykonywany urządzeniem A. jest pozytywny to drugi wynik powinien wykazać 0,00 mg. Jeżeli natomiast w organizmie jest alkohol to wynik będzie podobny jak ten pierwszy.

Dalej Sąd miał na uwadze, że z instrukcji obsługi urządzenia A. I. wynika jedynie, że aby otrzymać wiarygodny wynik test należy wykonać minimum po 15 minutach od czasu zakończenia konsumpcji alkoholu (k. 45). Urządzenie wykazuje bowiem duże stężenie alkoholu w momencie, gdy alkohol został spożyty na kilka chwil przed pomiarem. Jest to tak zwany alkohol „resztkowy”, czyli ten, który zalega w ustach bezpośrednio na chwilę po jego spożyciu.

W rozpatrywanej sprawie obwiniony spożywał zaś alkohol w dniu poprzedzającym kontrolę w godzinach 18:00 do 21:00, a zatem test urządzeniem A. został wykonany zgodnie z zaleceniem ww. instrukcji.

Celem wyjaśnienia podnoszonych w sprawie wątpliwości co do prawidłowości wyniku pomiaru wykonanego urządzeniem A. Sąd dopuścił dowód z opinii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii S. – Lekarskiej (...) w K. w celu stwierdzenia jaka była zawartość alkoholu w organizmie obwinionego w chwili czynu tj. w dniu 18 sierpnia 2014 r. godz. 7:30; czy tak ustalona zawartość alkoholu mogła być następstwem spożycia przez obwinionego w dniu poprzedzającym, tj. w dniu 17 sierpnia 2014 r.

w godzinach 18:00 do 21:00 dwóch litrów piwa; także czy wpływ na wysokość stężenia alkoholu w organizmie obwinionego mogło mieć: wypalenie papierosa 5 min przed zatrzymaniem do kontroli stanu trzeźwości, spożycie cukierka eukaliptusowego po wypaleniu papierosa, a przed dokonaniem pomiaru zawartości alkoholu oraz użycie spryskiwacza do szyb tuż po rozpoczęciu jazdy samochodem (obwiniony został zatrzymany do kontroli po około 5 min jazdy samochodem).

Z opinii (...) w K. Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii S. – Lekarskiej (k. 64-66) wynika, że resztkowe ilości alkoholu wykazane w powietrzu wydychanym u obwinionego świadczą o tym, iż u obwinionego prawdopodobnie występowała końcowa faza eliminacji alkoholu z organizmu.

Jest możliwe, że alkohol stwierdzony w powietrzu wydychanym był resztkowym alkoholem związanym z wypiciem 2 litrów piwa dnia 17 sierpnia 2014 r. pomiędzy godziną 18:00 a 21:00, zaś stężenie alkoholu w chwili zatrzymania do kontroli drogowej tj. około godziny 7:30 dnia 18 sierpnia 2014 r. było podobne lub zbliżone do wykazanego o godzinie 07:35.

Dalej w opinii wskazano, że wyroby cukiernicze (poza zawierającymi w swoim składzie alkohol) nie mają żadnego wpływu na wyniki badania powietrza wydychanego lub wyniki badania krwi. Również użycie spryskiwacza do szyb samochodowych (na bazie alkoholu) nie ma żadnego wpływu na wyniki badania powietrza wydychanego urządzeniem alko sensor lub wyniki badania krwi. Z kolei substancje znajdujące się w dymie tytoniowym mogą zostać wykryte przez czujnik elektrochemiczny i zaburzyć pracę urządzenia w sytuacji palenia papierosa na krótko, bezpośrednio przed badaniem. Tymczasem w niniejszej sprawie obwiniony miał palić papierosa na kilka minut przed „wstępnym pomiarem trzeźwości (...), a dopiero później poddany został badaniu na urządzeniu A., a zatem składniki dymu tytoniowego nie miały wpływu na wskazania urządzenia A..

Co prawda w opinii wskazano, iż dodatnie wyniki badania analizatorem podręcznym działającym na zasadzie elektrodowego utleniania alkoholu, winny być zweryfikowane analizą za pomocą analizatora stacjonarnego działającego na zasadzie spektrofotometrycznego pomiaru w podczerwieni, względnie przez analizę próby krwi, czego w niniejszej sprawie nie uczyniono.

Jednakże jednocześnie z omawianej opinii wynika, że w stosunku do obwinionego zastosowano A. posiadający ważny test wzorcowania, a zatem brakuje podstaw do kwestionowania uzyskanych wyników.

Z uwagi na wnioski wyżej omawianej opinii Sąd uznał, iż mimo braku wykonania na miejscu zdarzenia trzeciego pomiaru urządzeniem typu A., a także mimo braku zweryfikowane analizą za pomocą analizatora stacjonarnego działającego na zasadzie spektrofotometrycznego pomiaru w podczerwieni, względnie przez analizę próby krwi, brak jest podstaw do kwestionowania wyniku I pomiaru stanu trzeźwości obwinionego wykonanego urządzeniem A. I., który o godzinie 07:35 dał wynik pozytywny – 0,11 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Brak było przy tym jakichkolwiek podstaw, by kwestionować opinię (...) w K. Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii S. – Lekarskiej.

Sąd uznał opinię za w pełni zasługującą na uwzględnienie i podziela wnioski w niej zawarte. Opinia została sporządzona przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną. Nie ujawniły się żadne okoliczności, na podstawie których można by zakwestionować poziom wiedzy lub bezstronność opiniujących biegłych.

Sąd oddalił, na podstawie art. 39 § 2 kpw w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk, wniosek obwinionego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność zakresu błędu wyniku urządzenia pomiarowego jako zmierzający do przedłużenia postępowania.

Sąd miał bowiem na uwadze, że w aktach sprawy znajduje się świadectwo wzorcowania nr 101/19/05/2014 wydane przez Laboratorium (...) mające za przedmiot analizator wydechu A.-Sensor IV CM, użyty w niniejszej sprawie, z którego wynika, że niepewność pomiaru przy tego typu urządzeniu wynosi 0,01 mg.

Brak było podstaw do kwestionowania autentyczności i treści wyżej wskazanego dokumentu.

Biorąc zaś pod uwagę treść ewentualnego błędu pomiarowego, który wynosił 0,01 mg, stężenie alkoholu w organizmie obwinionego wynosiłoby 0,10 mg/dm³, a zatem mieściłoby się w wartości granicznej określanej jako stan po użyciu alkoholu.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty działające w zakresie swoich kompetencji, w szczególności protokół badania stanu trzeźwości (k. 4), świadectwo wzorcowania analizatora wydechu (k. 5, 26), instrukcję obsługi urządzenia A. I. (k. 42-52) oraz notatki urzędowe (k. 3, 12).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oraz wobec przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego Sąd uznał, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw. Tym samym uznał obwinionego

A. M. za winnego tego, że w dniu 18 sierpnia 2014 roku około godziny 07:30 w R. na ul. (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu wynoszącym 0,11 mg/dm³, kierował samochodem marki O. o nr rej. (...) w ruchu lądowym.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał winę obwinionego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości. Obwiniony nie znajdował się w sytuacji przymusowej, miał możliwość wyboru sposobu zachowania. Brak jest okoliczności wyłączających winę obwinionego. Sprawca wprawił się w stan po użyciu alkoholu, a następnie wsiadł za kierownicę. Obwiniony podjął decyzję, że prowadzić będzie pojazd i musiał mieć świadomość, że stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Nie sposób pominąć faktu wiedzy obwinionego, że nie powinien on prowadzić pojazdu w stanie po użyciu alkoholu. Obwiniony mógł przewidzieć skutki swego działania. Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego A. M. przesądza o jego karygodności.

Przy analizowaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd stosował dyrektywy art. 47 § 6 kw bacząc w szczególności na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywację sprawcy, jak również postać zamiaru oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd podzielił w pełni kwalifikację czynu przyjętą przez oskarżyciela publicznego.

Art. 87 § 1 kw stanowi, że kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych.

Ponieważ obwiniony w dniu 18 sierpnia 2014 roku kierował samochodem osobowym marki O., oczywistym jest, że poruszał się pojazdem mechanicznym, którym w świetle powszechnie akceptowanego stanowiska Sądu Najwyższego (m.in. wyrok z dnia 4 lutego 1993 r., III KRN 254/92) jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem. Obwiniony prowadząc samochód drogami na terenie R., niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny po drogach, gdzie ruch lądowy się faktycznie odbywa.

Zgodnie z treścią art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1992 r.

o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

stężenia we krwi od 0,2 ‰ do 0,5 ‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Okoliczność, iż obwiniony prowadził w dniu 18 sierpnia 2014 roku około godziny 07:30 w R. na ul. (...) samochód marki O. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie po użyciu alkoholu wynoszącym

0,11 mg/dm³ potwierdziło badanie urządzeniem A.-Sensor IV oraz wydana

w sprawie opinia (...) w K. Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej i Toksykologii S. – Lekarskiej

Za popełnione wykroczenie Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 zł.

Orzekając karę w takiej wysokości Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności wskazane w art. 33 kw. Na wymiar kary za popełniony przez obwinionego czyn wpłynął zarówno stopień zawinienia, stopień ujemnej zawartości bezprawia, jak również indywidualne cechy sprawcy.

Wymierzając powyższą karę Sąd miał na uwadze, że porządek

i bezpieczeństwo na drogach w poważnym stopniu zależą od stosowania właściwej represji, która – uwzględniając rodzaj i wagę naruszonych zasad bezpieczeństwa ruchu, postać i stopień winy oraz nasilenie tej kategorii przestępstw – powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania oraz zapobiegania tej kategorii przestępstw.

Należy zwrócić w tym miejscu uwagę na to iż dobrem chronionym przez

art. 87 § 1 kw jest bezpieczeństwo w komunikacji (w niniejszej sprawie w ruchu lądowym), które zawsze może być zagrożone przez sprawcę prowadzącego pojazd w stanie po użyciu alkoholu.

W ocenie Sądu, orzeczona grzywna nie jest wysoka, jednak będzie stanowić dolegliwość dla obwinionego, wpływającą na jego postępowanie w przyszłości. Jest przy tym adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy. Zdaniem Sądu, orzeczona kara spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także cele prewencji ogólnej przyczyniając się m.in. do zwiększenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Ustalając wysokość grzywny Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż obwiniony uzyskuje miesięczny dochód w kwocie 3500 złotych, a zatem będzie stanie uregulować orzeczoną wobec niego karę grzywny.

Ponieważ obwiniony prowadził pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu należało, stosownie do przepisu art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw, obligatoryjnie orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat (art. 29 § 1 kw).

Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy. Wymiar orzeczonego środka karnego Sąd ustalił oceniając stopień winy obwinionego, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, stan obwinionego po użyciu alkoholu wynoszący 0,11 mg w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz biorąc pod uwagę względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Obwiniony swoim zachowaniem okazał lekceważący stosunek do podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prowadząc pojazd mechaniczny w stanie po użyciu alkoholu stwarzał niebezpieczeństwo w ruchu.

Należy podnieść, że badania psychofizyczne wskazują, iż już małe dawki alkoholu oraz niewielkie jego stężenie w organizmie człowieka, mimo zróżnicowanej reakcji poszczególnych osób na alkohol, wywołują istotne zakłócenia czynności mózgu, w szczególności upośledzają sprawność wyższych czynności nerwowych. Jest zrozumiałe, że jakkolwiek stopień stanu po użyciu alkoholu za kierownicą pojazdu świadczy już zdecydowanie ujemnie o poczuciu odpowiedzialności danego kierowcy. Sprawcy skłonni do prowadzenia pojazdu w stanie po użyciu alkoholu skłonni są także lekceważyć inne reguły bezpieczeństwa.

Obwiniony został natomiast zatrzymany w chwili gdy stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu minimalnie przekraczało dopuszczalny ustawowy próg 0,1 mg/dm³. Z powyższych względów Sąd doszedł do przekonania, iż orzeczenie środka karnego w wymiarze 6 miesięcy jest adekwatne do stopnia zawinienia i postawy sprawcy.

Jednocześnie, na podstawie przepisu art. 29 § 4 kk Sąd zaliczył obwinionemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 18 lutego 2015 r.

Konsekwencją skazania obwinionego jest, stosownie do art. 118 § 1 kpw i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, obciążenie go kosztami postępowania, na które złożyły się wydatki w kwocie 986,30 złotych oraz opłata w kwocie 80 złotych stosownie do przepisu art. 21 pkt 2 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Zasądzona opłata jest rezultatem orzeczonej w stosunku do obwinionego kary grzywny. Na wydatki złożyły się natomiast zryczałtowane wydatki postępowania

w kwocie 100 zł za postępowanie zwyczajne oraz kwota 886,30 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzoną w sprawie opinię.

Sygn. akt VI W 988/14

ZARZĄDZENIE

- 1) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu;
- 2) kal. 21 dni lub z wpływem.

R., dnia 22 czerwca 2015 r.